

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
БОЛКА

chitanka.info

Студената есенна нощ е обгърнала като було стария панелен блок. Чува се само вятърът, който свири с цигулката си някаква тъжна мелодия в голите клони на дърветата. Почуква в такт по прозорците, които тук-там още светят. Люлее от време на време счупената квартална люлка, която уличната лампа осветява едва-едва с огромно усилие.

Подпряна на металния парапет на малката остъклена тераса, тя пуши вече трета цигара. Димът минава през устата ѝ и се слива с вкуса от поредния валидол.

Никога не е била толкова самотна, колкото в този момент. Той и липсва. Липсват и очите му, с които умееше да говори на език, който само те двамата в целия свят разбираха. Липсват и ръцете му, с които я обгръщаше в прегръдките си и тя се чувстваше желана, женствена и недосегаема за всичко и всички. Липсва и гласът му, пълен с толкова много любов, нежност и спокойствие. Тя не спира да се пита „Защо?“. Не спира да мисли за смъртта. За това как идва ненадейно отнякъде и после нищо вече не е същото. Не проумява как така някои вярват, че смъртта е продължение на живота, някаква зловеща част от него. Тъжен епилог с многоточие. Къде отиват душите „след това“? Кой решава кого и кога да повика при себе си? Как може да има смисъл в нещо толкова неприемливо? Как е възможно в страданието да има справедливост или логика? Мислите и не спират да се блъскат като бурни морски вълни във вълнолома на болката и... Сълзите и обаче ги няма. Пресъхнаха сякаш. Изчезнаха безследно в мрака на отчаянието и Останаха и само спомените, но точно сега тя не знае какво да прави с тях.

Може би някой ден ще може отново да ги използва, за да стопли душата си. Може би. Някой ден.

Тя настръхва за миг от студения въздух. Гледа надолу към паркинга, където все още стои семейната им кола. Имаха толкова много пътувания с нея. Не, тя не е съгласна, че „човекът е човек, когато е на път“. Това е неточно. Пътят винаги е за двама. Човек не бива да върви сам. Не и докато има с кого.

Първите едри дъждовни капки вече барабанят по ламаринения навес.

Изведнъж умората я връхлита като камикадзе. Тя гаси цигарата си в мръсния стъклен пепелник. Утре ще го изчисти. „Утре“ — как

мрази тази дума, лишена от смисъл.

После приглажда с ръка косата си, въздъхва тежко и затваря вратата на терасата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.